

כמה פיליטטריים לקומתו. יש אומרים שמר סילמן אינו מרגיש את עצמו מאושר כל זמן שלא ימציאו לו "כדור-הקלם" לשחק בו. אך יוכל להיות בטוח כי ירדיו כבר דאגו לזה ובקרוב מאד יכבדוהו במתנה זו השמורה לו ממשתי ימי בראשית.

העיקר הוא שהדר' האודיסאי מתמוגג ממש מנחת. סוף סוף זכה לראות בירושלם "הנכה" לאומית במלא טובן המלה הזאת. עד עתה השתתף בנלות בנשפים, שבהם שרר רוח חג לאומי, אך כאן בירושלם. התקדמנו הרבה יותר, ענק המורחי" בכבודו ובעצמו הבין כי הקופת החשמונאים כבר עכרה — ואין לנו לשאף לגבורה ולקרבת... בשעה שישראל סבא מתגולל באשפה.

לקטנים האלה מביע את כל רגשי חמלתו עזמות

לדעת איך משתמשים בכל עובדה שלא היתה, בכדי להגדיל את ה"אני", וכפרט יטיפו לכם בו מוסר על החובה הקדושה המוטלת על כל יהודי להלחם בעדי העברית והרעיון... מה נפלאים דרכי גבורי האומה!

* * *

חבל, חבל מאד שאני עכדכם הצעיר, לא זכיתי לדהשתתף בנשף הנכה שנערך בבית העם "שלנו" בירושלם. ידיעות מעורפלות הגיעו אלי בנוגע לנשף דהאסטיניסי הזה. ומהמעט ששמעתי נודע לי, כי "סופרינו הנכבדים", בראותם שאין להם שום תקוה ממלחמתם ב"זרורי העם" עפיי השטות המקובלות בכל העולם. ומכיון שאותו קטן אין לו "במה", הלכו וטפסו על בטה בית העם. ומשם הגישו כתיים את שירתו הנפלאה של ק. ל. סילמן: "הגבה המקסים" ! מספרים שבדחן הנשף, החבונן לחפקידו במשך הרבה חדשים. וכבר להגיע לגבה המקסים נמנע מלרחק את גופו, בתקוה שעל ידי זה יתפסו

כל זרה הוא מעשה ידי להתפאר. אתרי נסיעת שלש המכוניות שבהן ישבו האורחים, התחילו הצעירים הפשוטים לשאל איש את רעהו: מי הם ?

הכורים האלה לא ידעו כי בפעם הראשונה לימי חייהם זכו לראות את פני מר אטינגר... אה! אמריקה, אמריקה. ארץ הבלוף! בואי-נא לארצנו וראית מה זה "בלוף" אמתי.

* * *

אם קצה נפשכם ובחלה ב"צריבותי" של דאר היום ואם תיגעו למצא חדשות מהארץ בעתון שרק שם הארץ נקרא עליו, לכו וחתמו על העתון הזה רגוני, היוצא לאור בלונדון בעריכתו של מר ז'בוטינסקי. בעתון זה תמצאו כל מה שחרצו: שעורים ברקוד ה"קדרילי": לוקחים בת-זוג, מתקדמים לעומת זוג אחר, משתחווים ונסוגים שוב אחורנית, ושוב מתחילים את אותו המשחק גופא עם בת-זוג אחרת. גם דפלוטטיה תלמדו בעתון ההוא, שם תלמדו

שבפה עצה בכדי להוכיח לאנשי ירושלים על הסכנה היום-יומית המרחפת על כל יוצא מפתח-ביתו, ולסיכך חפרה לפני שנתים גומות ל"כל ארץ הרחובות. גומות אלו נחפרו בתואנה כי בהן ישעו עצים. אבל כלנו מבינים שזו היתה רק תואנה ולא יותר. בינתיים יוצאים המתהלכים ברחובות ירושלים בשן ועין, וסוכני חברות האחריות מתכוננים ל"בוזינעם" כדבעי.

בשם חובבי ה"הקדמות החברותיות, נחונה תודתנו בזה לעיריז הירושלמית.

* * *

מורה ומתורה אנכי לפניכם רבוחי, כי הטאתי! לפני שבוע החפלאתי קצת על "העזרה האגרונומית למושבות", שנרתנה על ידי ועד הצירים. אך עתה נוכחתי כי פעיתי. מר אטינגר לורה את חברי ועדת הבקרת בתיודם לזכרון-יעקב ושם הראה להם בני אברים (פרחי בילוי, "יוגכים" וכו'), שהכינו במשתלות יותר פחצי מיליון שתילים, ובחיוך של ענוה גמגם: התראו ?

גנבים ושודדים. ימים ושבעות חולפים והשופרים עורם יושבים תחת התאנה ומחכים... וכל זה למה? משום שראו בראי-נע כי לשוא ישתדלו לחפש את "סטינקארי", הוא ילעג להם ויבעט בהם. רחמנא ליצלן. עצתי הנחונה להנהלת הכטחון העטמי היא, כי הצעד הראשון שהיא צריכה לעשות בכדי להשקיט את הארץ הוא פרסום חק שיאסר על בעלי הראי-נע להציג חפונות כאלו של "סטינקארי".

ואולי יקומו השופרים המסכנים מתחת עץ-התאנה ופישטו על ההרים לחפש אחרי השודדים.

אמן, כן יהי רצון!

* * *

ישנן הרבה "עירויות" בארץ, אך מסופקני אם ישנה עיריה אחת העולה על זו של ירושלים במעוף-דמיונה ובראגרה לרושכיה. בכל העולם, מתחיל ההמון הפשוט לחבין את חשיבות תפקידה של חברת לאחריות-החיים, והעירייה הירושלמית

מבעד למסוה (שעורים בהסתכלות)

גם אני ראיתי את "סטינקארי". אתכם יחד התסעלתי מגבורותיו, ורעד עבר בגופי בשעה שסכנה נשקפה לגבורנו. ויחד אצכם סחיתי כף בשעה שהצליח להנצל וללעג לשופרים המסכנים שהוא לועג להם כל כך. ובכל זאת מוצא אני, שראוי הדבר לאסר על הקהל להסתכל במחנות באלה. "סטינקארי" משפיע באופן כביר על הרבה אנשים, ובבקר-לא-עכות אחד מנסים גם הם את כחם לחקותו ודבר זה מברר את המצב הרעוע של הכטחון העטמי בארצנו. שודדים ממלאים את הארץ, גוולים, חומסים, לועגים לקהל ו... לשופרים. רתח עץ התאנה אשר ממול בית הקהה בגאב אל וואד, המצאו כעשרים שופרים יושבים ומשחקים בקלפים בכדי להתגבר על השעמום. וכי תשאלום מדוע יושבים הם תחת עץ התאנה? וענו לכם שדום נשלחו לחפש